

č. XXX/XXX - K.Í. N. spolu so všetkými súčasťami a príslušenstvom k nim patriacim, a ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím katastrálneho odboru Okresného Ú. N. číslo I.-XXXX/XXXX z 08.06.2018, je voči žalobcovi právne neúčinná. III. výrokom žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. IV. výrokom rozhodol, že žalobca a žalovaný v 2. rade nemajú právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 02.08.2018 sa žalobca domáhal, aby súd vydal rozsudok ktorým súd určí, že vlastníkom nehnuteľností popísaných v I. výroku rozsudku je žalovaný v 1. rade, eventuálne, aby súd voči žalovanému v 2. rade určil, že kúpna zmluva, ktorou nadobudol žalovaný v 2. rade nehnuteľnosti od žalovaného v 1. rade je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobu odôvodnil na tomto skutkovom základe: Žalobca dodával žalovanému v 1. rade na základe jeho objednávok mäso na ďalšie spracovanie a predaj. Žalovaný v 1. rade kúpnu cenu vo výške 45.661,64 eur neuhradil. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 20Up/4/2018 zo 17.01.2018, v ktorom zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 45.661,64 eur spolu s úrokom z omeškania, ako i trovy konania vo výške 2.621,56 eur. Žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie. Exekúciou je poverená súdna exekútorka JUDr. Jana Pišková. Exekúcia je vedená pod sp. zn. 47EK/676/2018. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo zaslané žalovanému v 1. rade 04.06.2018 a následne 05.06.2018 bolo žalovanému v 1. rade zaslané aj upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť. Upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť bolo formou poznámky vyznačené aj v katastri nehnuteľností pre obec Y.Q., katastrálne územie Y. na LV č. XXXX. Následne z výpisu z katastra nehnuteľností na internete žalobca zistil, že žalovaný v 1. rade všetky jemu patriace nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v obci Y., katastrálne územie Y. a zapísané v katastri nehnuteľností pre obec Y., katastrálne územie Y. na LV č. XXXX, na ktoré mala byť exekúcia vedená spolu so všetkými súčasťami a príslušenstvom k nim patriacim previedol na žalovaného v 2. rade. Vklad vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v 2. rade bol rozhodnutím katastrálneho odboru Okresného Ú. N. číslo I.-XXXX/XXXX povolený 08.06.2018. Žalovaný v 1. rade tým, že všetky jemu patriace nehnuteľnosti previedol na žalovaného v 2. rade, vediac o svojich splatných záväzkoch voči žalobcovi i ďalším veriteľom, fakticky znemožnil uspokojenie pohľadávky žalobcu. Žalovaný v 1. rade okrem nehnuteľností, ktoré previedol na žalovaného v 2. rade, nevlastní žiadny majetok, z ktorého by pohľadávka žalobcu mohla byť uspokojená. Navyše žalovaný v 2. rade za kupované nehnuteľnosti žalovanému v 1. rade nezaplatil, keďže podľa informácií od súdnej exekútorky na účet žalovaného v 1. rade nedošla žiadna platba. Žalovaný v 1. rade nemá na svojom účte dostatok finančných prostriedkov na úhradu splatných pohľadávok a všetok jeho hnutelný majetok je zaťažený záložným právom v prospech Poľnohospodárskej platobnej agentúry. Predajom všetkého svojho nehnuteľného majetku, za ktorý žalovaný v 1. rade nedostal zaplatené, teda žalovaný v 1. rade zmaril uspokojenie pohľadávky žalobcu. Prevod nehnuteľností zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu a žalovaný v 1. rade tento prevod urobil bez toho, aby mu za predané nehnuteľnosti bolo poskytnuté zodpovedajúce protiplnenie.

Žalovaní dali spoločné vyjadrenie. K prvému petitu o určení, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalovaný v 1. rade namietali nedostatok aktívnej legitímácie na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva. Žalovaní zároveň namietali nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného v 1. rade, ktorú podal žalobca s odkazom na § 42a ods. 1 OZ. Ako vyplýva z § 42a ods. 2 OZ, odporovať možno právny úkon, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Úmysel dlžníka žalovaného v 1. rade ukrátiť svojho veriteľa nebol preukázaný. Rovnako žalobca neodôvodnil v žalobe vedomosť žalovaného v 2. rade o úmysle žalovaného v 1. rade žalobcu ukrátiť. K ukráteniu veriteľa v žiadnom prípade nedošlo. Pohľadávka žalobcu môže byť uspokojená z ďalšieho majetku žalovaného v 1. rade, ktorý sa celého majetku nezbavil. Z uvedených dôvodov žalovaní navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 39, § 42a ods. 1, 2, 5, § 42b ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

K petitu, že žalovaný v 1. rade je vlastníkom dotknutých nehnuteľností, súd uviedol, že žalobca nepreukázal dôvod na vyslovenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Dospel k názoru, že žalobca v súlade s ust. § 137 písm. c) CSP nepreukázal naliehavosť právneho záujmu na určení vlastníctva žalovaného v 1. rade uvedených nehnuteľností, preto žalobu v tejto časti zamietol.

K eventuálnemu petitu o vyslovenie neúčinnosti kúpnej zmluvy súd uviedol: Žalobca osvedčil súdu, že je nositeľom vymáhateľnej pohľadávky voči žalovanému v 1. rade titulom právoplatného platobného rozkazu sp. zn. 20Up/4/2018 z 17.01.2018, ktorým bol žalovaný v 1. rade zaviazaný zaplatiť žalobcovi

istinu vo výške 45.661,64 eur spolu s úrokom z omeškania a trov konania vo výške 2.621,56 eur. Voči žalovanému v 1. rade je vedená exekúcia. Žalobu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote voči žalovanému v 2. rade. Žalovaný v 1. rade na základe zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 08.06.2016 previedol na žalovaného v 2. rade svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Žalovaný v 2. rade sa zaviazal zaplatiť za predmetnú nehnuteľnosť kúpnu cenu vo výške 400.000 eur vrátane DPH. Podľa článku IV. bod 4.2. Zmluvy, kúpna cena bude uhradená formou zápočtu splatných pohľadávok k 01.06.2018, ktoré kupujúci má u predávajúceho. Predmetné nehnuteľnosti sú zapísané v katastrálnom území Y. na LV č. XXXX, vo výlučnom vlastníctve žalovaného v 2. rade. Uvedené skutočnosti medzi stranami neboli sporné.

Na vysvetlenie tak, ako uvádzali žalovaní, prevodu predchádzali uvedené okolnosti. Pán F. požičiaval peniaze Central Passage, ktorá stavala byty. Celkový dlh predstavoval 70.000 eur. S touto spoločnosťou zastúpenou konateľom H. sa dohodli na vyrovnaní dlhu predajom bytu. Uzatvorili zmluvu (č.l. 146 súdneho spisu), aby mal F. istotu uzatvorili záložnú zmluvu, kde ručiteľom dlhu Central passage bola spoločnosť Bitúnok. F. postúpil svoju pohľadávku na žalovaného v 2. rade, ktorú mal voči Central passage a žalovanému v 2. rade ako ručiteľovi. Žalovaný v 2. rade (č.l. 102 súdneho spisu) nadobudol pohľadávku od spoločnosti Royaldom, ktoré neboli pohľadávkami voči žalovanému v 1. rade, ale voči spoločnosti Stav Color, resp. voči spoločnosti Central passage.

Poukázal na to, že pri ukracujúcom právnom úkone je rozhodujúca skutočnosť, či v dôsledku uzatvorenia právneho úkonu došlo k zmenšeniu majetku dlžníka - žalovaného v 1. rade. Podľa Znaleckého posudku č. 22/2014, ktorý si dal vypracovať žalovaný v 1. rade, bola všeobecná cena predmetných nehnuteľností stanovená vo výške 1.380.000 eur (č.l. 158 súdneho spisu). Žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade predmetnú nehnuteľnosť predal za kúpnu cenu vo výške 440.000 eur (č.l. 108 súdneho spisu), kúpna zmluva zo dňa 05.06.2018. Následne žalovaný v 2. rade uzatvoril so spoločnosťou UNIAT spol. s r.o. zmluvu o budúcej kúpnej zmluve podľa § 50a OZ dňa 07.08.2018 za kúpnu cenu vo výške 800.000 eur (č.l. 142 súdneho spisu).

Kúpna zmluva, ktorej sa žalobca domáha vyslovenia neúčinnosti, cena podľa článku IV. bod 4.2. bude uhradená formou zápočtu splatných pohľadávok k 01.06.2018, ktoré kupujúci má u predávajúceho. Žalobca tvrdil, že žalovaný v 2. rade žalovanému v 1. rade za nehnuteľnosti nezaplatil, keďže úhrada kúpnej ceny bola dohodnutá formou zápočtu pohľadávok. Žalovaný v 2. rade však v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nemal voči žalovanému v 1. rade žiadne pohľadávky spôsobilé na započítanie v zmysle § 580 OZ. Pohľadávky, ktoré boli na žalovaného v 2. rade postúpené, spoločnosťou Royaldom, s. r. o. a K.. F. F. totiž neboli pohľadávkami voči žalovanému v 1. rade, ale voči spoločnosti STAV-COLOR, s. r. o., resp. voči spoločnosti CENTRAL PASSAGE bývanie, s. r. o., ktoré sú so žalovaným v 1. rade personálne prepojené prostredníctvom jej konateľa. Tak ako vyplýva z vyšetrovacieho spisu vedeného na Okresnom riaditeľstve PZ v Senci, ČVS: ORP-34/2-VYS-SC-218, k postúpenej pohľadávke spoločnosti STAV-COLOR, s.r.o. vypočúval svedka S. S., konateľa spoločnosti Royaldom (č.l. 137 súdneho spisu), ktorý vo výpovedi uviedol, že urobili postúpenie dlhu voči STAV-COLOR, s.r.o. túto postupovali spoločnosti Golem - správa bytov s.r.o. (žalovaný v 2. rade). Túto spoločnosť S. S. nepozná. Nikdy sa s konateľom pánom F. nestretol. Zmluvu mu doniesol pripravenú na podpis pán H.. Dôvodom postúpenia pohľadávky na Golem - správa bytov s.r.o. bolo to na podnet a prosby pána H.. Za postúpené pohľadávky, ktorých zoznam robil konateľ STAV-COLOR-u (p. H.) mu nebolo nič uhradené. K pojmu ako „platiť, zaplatiť“ atď. sa vyjadril aj prof. Mamojka: „Že zatiaľ stále platí, že v právnych vzťahoch možno platiť len finančným ekvivalentom, teda peniazmi.“ (Mamojka, M. Zmluvné umenie v obchodnom práve. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o. 2014, s. 85). Súd uviedol, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané platné započítanie kúpnej ceny s pohľadávkou, ktorú nadobudol žalovaný v 2. rade od spoločnosti Royaldom s.r.o., Z predloženej spornej kúpnej zmluvy to nevyplýva.

Ďalšou podmienkou úspešnej žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu je preukázanie úmyslu dlžníka ako aj druhej strany, resp. vedomosť druhej strany o tomto úmysle. Zo samotného dlhoročného vzťahu nemožno vyvodzovať úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany. Avšak samotné ich správanie, ktorému predchádzal uzatvorenie predmetnej kúpnej zmluvy, jednoznačne navodzujú uvedený stav. Pán F. od roku 2014, 2015 poskytoval finančné prostriedky spoločnosti CENTRAL PASSAGE bývanie s.r.o. (zastúpená p. H.) bez akejkoľvek evidencie. Zistil, že ich výška je 70.000 eur, preto uzatvoril zmluvu o budúcej kúpnej zmluve (č.l. 146 súdneho spisu) a záložnú zmluvu, predmetom ktorej mala byť kúpa bytu v hodnote 70.000 eur. Záložná zmluva k nehnuteľnosti (č.l. 120 súdneho spisu) ako ručiteľ za záväzky CENTRAL PASSAGE bývanie s.r.o. v sume 70.000 eur sa zaviazal žalovaný v 1. rade. Záložnú zmluvu neregistroval. Je potrebné zdôrazniť, že pán F. je konateľom v spoločnosti Golem - správa bytov s.r.o., kde pojem záložná zmluva a prípadná registrácia nie je preňho novum. Túto pohľadávku pán F. postúpil na spoločnosť Golem - správa bytov s.r.o., v ktorej je konateľom a spoločníkom žalovaného v 2. rade

a nadobudol pohľadávku od spoločnosti Royaldom s.r.o. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (č.l. 156 súdneho spisu) v hodnote 608.253 eur. Za postúpené pohľadávky nebola uhradená žiadna suma, s tým, že podľa článku II. bod 1. cena za postúpenú pohľadávku je splatná do 60 dní odo dňa uzavretia zmluvy. Pán F. ako konateľ žalovaného v 2. rade, túto operáciu nevedel presvedčivo zdôvodniť. Je proti rozumnému vysvetleniu, aby dlžník (STAV-COLOR s.r.o.) presviedčal svojho veriteľa, aby svoje pohľadávky postúpil na niekoho koho nepozná a vie, že mu nezaplatí. Súd vyjadril presvedčenie, že išlo o úkony v zhode, aby naoko simulovala primeranosť odplaty kúpnej ceny nehnuteľnosti, pričom v konaní ani nebolo preukázané, akým spôsobom mohlo dôjsť k platnému započítaniu.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že v dôsledku napadnutého právneho úkonu, došlo k zmenšeniu rozsahu majetku, ktorý by bolo možné použiť na uspokojenie pohľadávky veriteľov. Cena, ktorá bola prevádzanej nehnuteľnosti dohodnutá, nebola cenou primeranou. Došlo k zmenšeniu rozsahu disponibilného majetku dlžníka, nedostal primeraný ekvivalent plnenia za predmetnú nehnuteľnosť. Majetok dlžníka s určitosťou nepostačuje na uspokojenie pohľadávky. Z vyjadrenia exekútorky JUDr. Jany Piškovej zo dňa 05.03.2020 vyplýva, že povinný nevlastní majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť vymáhanú pohľadávku. Má vedený účet v banke, blokový v prospech iných exekúcií na šesťcifernú sumu. Na dopravnom inšpektoráte má vedené jedno staršie vozidlo, je proti nemu vedených niekoľko exekučných konaní. Poukázala na ust. § 64 Exekučného poriadku. Žalovaný v 1. rade na osvedčenie, že vlastní aj ďalší majetok, predložil fotografie. Jednotlivé fotografie zachytávajú bežné kancelárske zariadenie a technológiu, ktorá je zabudovaná. Súd mal za to, že tieto fotografie nepreukazujú, že dlžník má dostatočný majetok a v akej hodnote.

Súd mal vykonaným dokazovaním za to, že dlžníkov úkon viedol k ukráteniu veriteľa, a preto rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku rozsudku. Pasívne legitimovaná je na základe odporovacej žaloby osoba, ktorá z takéhoto úkon mala prospech a nie dlžník, žalobca v prípade odporovacej žaloby sa domáhal len voči žalovanému v 2. rade. Žalovaní v 1. a v 2. rade boli úspešní v prvom výroku rozsudku. V druhom výroku rozsudku (žaloba smerovala voči žalovanému v 2. rade) úspešný bol žalobca voči žalovanému v 2. rade. Vzhľadom na pomer úspechu súd priznal žalovanému v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania s ohľadom na pomer úspechu a neúspechu súd rozhodol (žalobcu a žalovaného v 2. rade), že žalobca a žalovaný v 2. rade nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v časti II. a IV. výroku. Svoje podanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Namietali zmätočnosť žaloby, keď z obsahu žaloby ako aj z tvrdení žalobcu v súdnom konaní, nie je do dnešného dňa zrejmé, čoho sa vlastne žalobca v rámci tohto súdneho konania domáhal. Žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam eventuálne o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, pričom v tomto prípade ide o dva rozličné typy žalôb, kde sú iné osoby aktívne a pasívne legitimované. Žalobca v žalobe ani na poslednom pojednávaní v tejto veci neuviedol, z akého dôvodu sa prostredníctvom podanej žaloby domáha oboch týchto nárokov. Mali preto za to, že žaloba mala byť zamietnutá z dôvodu jej zmätočnosti.

Ďalej mali za to, že žalobca v podanej žalobe ani v ďalšom súdnom konaní nepreukázal splnenie obligatórnych podmienok na úspešné uplatnenie odporovacej žaloby:

a) Úmysel dlžníka (žalovaného v 1. rade) - úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov je považovaný za psychický stav. Sám o sebe, teda nemôže byť predmetom dokazovania, keďže jeho predmetom môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, ktorých prostredníctvom sa vnútorné zámery dlžníka prejavujú navonok. Predmetom dokazovania môžu byť teda okolnosti, z ktorých prítomnosť úmyslu dlžníka a jeho vedomosť o účinkoch jeho úkonu možno vyvodiť. Žalobca má v tomto prípade dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že žalovaný v 1. rade mal skutočne úmysel žalobcu ukrátiť. Údajný úmysel žalovaného v 1. rade však žalobca v rámci súdneho konania nerozvíja ani nekonštatuje.

b) Úmysel žalovaného v 2. rade o úmysle žalovaného v 1. rade žalobcu ukrátiť - žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní zámeru dlžníka a vedomosti tretej strany o tomto zámere. Žalobca túto podmienku v žalobe ani v ďalšom súdnom konaní neuvádzal, teda ani netvrdil a už vôbec nepreukazoval, resp. nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto skutočností.

c) Ukrátenie veriteľa - k ukráteniu veriteľa nedošlo, žalobca v rámci súdneho konania neunesol dôkazné bremeno ani pri tejto podmienke odporovateľnosti právneho úkonu, keď v podanej žalobe ani v rámci súdneho pojednávania nenavrhol dôkazy na preukázanie splnenia týchto podmienok, hoci bol na to zo strany súdu vyzývaný.

Mali za to, že súd nesprávne posúdil jednotlivé dôkazy predkladané žalovanými, dokonca sa k nim v rámci odôvodnenia rozsudku ani nevyjadruje a nevenuje im žiadnu pozornosť. Žalovaní v rámci súdneho konania predkladali súdu vyjadrenia, ktoré zasielali exekútorke a v ktorých popisovali majetok, ktorý aktuálne stále vlastní žalovaný v 1. rade a žalobca by z tohto majetku mohol byť uspokojený. Na základe týchto dôkazov je podľa žalovaných zrejme, že k ukráteniu vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu ani nedošlo, najmä s ohľadom na výšku hodnoty pohľadávky žalobcu a majetok, ktorého právnej neúčinnosti prevodu sa žalobca domáha v rámci podanej žaloby. Pohľadávka žalobcu je len vo výške 70.000 eur, pričom ako vyplýva z predloženého znaleckého posudku žalobcom, údajne neúčinne prevedený majetok je v hodnote vyše 1.000.000 eur. Už na prvý pohľad je zrejme neehospodárnosť a neefektívnosť speňažovania tejto nehnuteľnosti kvôli tomu, aby bola pohľadávka žalobcu uspokojená v rámci exekučného konania, najmä s ohľadom na to, že žalovaný v 1. rade aj tohto času vlastní hnutel'ny majetok, ktorý môže byť speňažovaný a v rámci exekučného konania speňažovaný neodôvodnene nie je. Odôvodnenie súdu nepovažovali za odôvodnenie v súlade s požadovanými podmienkami na podloženie reálného odporovateľného právneho úkonu. Vzhľadom aj na to, že sama exekútorke konštatuje, že žalovaný v 1. rade aktuálne vlastní majetok, ktorý by mohol byť speňažovaný, žalovaný v 1. rade dokonca samotnej exekútorke zasielal list, ktorým ju vyzýval na speňažovanie tohto majetku, avšak bez relevantnej odozvy. Tvrdili, že odôvodnenie rozsudku v bode 24. a dôkazy predkladané žalovaným v rámci súdneho konania sú v rozpore s ďalšími skutočnosťami uvádzanými súdom v bode 25. odôvodnenia rozsudku. Odvolatelia okrem toho namietali, že súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, keď celú podstatnú časť odôvodnenia v podstate vybavil len pár odsekmi, pričom je právom strany sporu, aby bolo rozhodnutie presvedčivo odôvodnené, čo sa však podľa názoru žalovaných nestalo. Z judikatúry, ako aj zo znenia § 220 ods. 2 v spojení s 234 ods. 2 CSP vyplýva, že je porušením zákona, ako aj práva na spravodlivý súdny proces, ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje úvahy, ktorými sa súd pri aplikácii právneho predpisu riadil. Napadnuté rozhodnutie, ktoré tieto úvahy súdu neobsahuje, je nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené, a teda nezákonné. Pre širšiu, najmä laickú verejnosť, je odôvodnenie v čom videl súd dôvodnosť nároku žalobcu nezrozumiteľné, a teda nespĺňa požiadavku spravodlivého a zákonného rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne a zaviazže žalobcu nahradit' žalovaným trovy konania alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštalcie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 30.08.2020. K tvrdeniam žalovaných uvedeným v podanom odvolaní žalobca uviedol, že sa v konaní od počiatku domáha len toho, aby jeho pohľadávka voči žalovanému v 1. rade mohla byť uspokojená z nehnuteľného majetku, ktorého sa žalovaný v 1. rade zbavil a účelovo ho previedol na žalovaného v 2. rade. To, akým spôsobom sa to má stať, záviselo od posúdenia platnosti predmetnej kúpnej zmluvy, čo ako predbežnú otázku mohol záväzne posúdiť len súd. Z tohto dôvodu žalobca podal žalobu s eventuálnym petitom. Žalobca sa teda nedomáhal, ani nedomáha dvoch nárokov, ako stále tvrdia žalovaní, ale len jedného - možnosti uspokojit' svoju pohľadávku z majetku, ktorého sa žalovaný v 1. rade účelovo zbavil. O tom, že uzatvorenie kúpnej zmluvy, vyslovenia neúčinnosti ktorej sa žalobca domáhal, nemalo iný účel, než zmarenie uspokojenia pohľadávky žalobcu a ostatných veriteľov žalovaného v 1. rade svedčí viaceré skutočnosti. Prevádzané nehnuteľnosti boli jediným bonitným majetkom žalovaného v 1. rade, z ktorého by mohli byť uspokojené jeho záväzky. Väčšina hnutel'ného majetku žalovaného v 1. rade je totiž založená v prospech Pôdohospodárskej platobnej agentúry a žalovaný v 1. rade nedisponuje finančnými prostriedkami a ani iným majetkom, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcu uspokojená. Navyše žalovaný v 1. rade už viac ako dva roky nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť. K prevodu nehnuteľností došlo za nápadne nevýhodných podmienok. Dohodnutá kúpna cena 440.000 eur je v zjavnom nepomere k hodnote prevádzaných nehnuteľností určenej znaleckým posudkom, ktorý si žalovaný v 1. rade nechal vypracovať (1.380.000 eur). O nevýhodnosti predaja svedčí i fakt, že už dňa 07.08.2018 uzatvoril žalovaný v 2. rade so spoločnosťou UNIAT, spol. s r. o. zmluvu o budúcej kúpnej zmluve s dohodnutou kúpnu cenou 800.000 eur. Žalovaný v 1. rade svoje nehnuteľnosti previedol na žalovaného v 2. rade, hoci vedel, že nedostane žiadne reálne protiplnenie, a to v čase, keď už tiež vedel, že sú voči nemu vedené viaceré exekúcie, vrátane exekúcie pohľadávky žalobcu. Žalovaný v 1. rade si teda nepochybne musel byť vedomý toho, že predajom nehnuteľností bude ohrozený výkon exekúcie a zmarené uspokojenie pohľadávky žalobcu. Ako vyplýva z vyjadrení konateľa žalovaného v 2. rade, tento mal s konateľom žalovaného v 1. rade nadštandardný dôverný vzťah. Opakovane mu bez dokladu požičiaval peniaze, hoci vedel o jeho finančných problémoch. O tom, že konateľ žalovaného v 2. rade bol o všetkom vopred informovaný a konal v zhode so záujmami žalovaného v 1. rade

svedčí i fakt, že dňa 01.06.2018 podpísal zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalovaný v 2. rade za odplatu 608.253 eur nadobudol nevyožiteľnú pohľadávku spoločnosti Royaldom, s. r. o. voči spoločnosti STAV-COLOR, s. r. o., ktorou malo byť „zaplatené“ za nehnuteľnosti, ktoré žalovaný v 2. rade nadobudol od žalovaného v 1. rade Kúpnou zmluvou z 05.06.2018. Predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky pripravoval konateľ žalobcu v 1. rade, hoci nebol jej účastníkom. O vzájomnej prepojenosti žalovaných svedčí i fakt, že konateľ žalovaného v 1. rade vykonáva kroky smerujúce k ďalšiemu predaju nehnuteľností, hoci žalovaný v 1. rade už nie je v katastri nehnuteľností zapísaný ako ich vlastník. Skutočnosť, že prevod nehnuteľností zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade bol robený len s cieľom zabrániť početným exekúciám a že žalovaný v 2. rade v skutočnosti drží tieto nehnuteľnosti pre žalovaného v 1. rade, resp. pre jeho konateľa, potvrdzuje i fakt, že aj v súčasnosti disponuje kľúčmi od týchto nehnuteľností len konateľ žalovaného v 1. rade, ktorý ako jediný má do nehnuteľností prístup. Ak žalovaní uvádzajú, že výška pohľadávky žalobcu voči žalovanému v 1. rade je „len“ 70.000 eur a žalovaný v 1. rade má dostatok hnutel'ného majetku na jej uspokojenie, mohol žalovaný v 1. rade pohľadávku žalobcu už dávno uspokojiť a žiadny súdny spor by neexistoval. Pretože žalovaný v 1. rade splatnú pohľadávku žalobcu dobrovoľne neuspokojil a navyše všetok svoj nehnuteľný majetok účelovo previedol na žalovaného v 2. rade, mal žalobca jedinou možnosť, a to poveriť vymáhaním svojej pohľadávky súdneho exekútora. Keďže ani súdnemu exekútorovi sa nepodarilo zistiť žiadny majetok žalovaného v 1. rade, z ktorého by pohľadávka žalobcu mohla byť uspokojená, je podľa žalobcu nespochybniteľne preukázané, že žalovaný v 1. rade takýmto majetkom nedisponuje a že prevodom nehnuteľného majetku žalovaného v 1. rade, došlo k ukráteniu žalobcu. To, že žalovaný v 1. rade pohľadávku žalobcu, ani pohľadávky ďalších svojich veriteľov neuspokojil a nepodarilo sa ich z údajného hnutel'ného majetku žalovaného v 1. rade uspokojiť ani súdnemu exekútorovi, svedčí tomu, že žalovaní vo svojich tvrdeniach o údajnom inom majetku žalovaného v 1. rade klamú a účelovo zavádzajú. Žiadny relevantný dôkaz o existencii takéhoto majetku žalovaní nepredložili ani súdu prvej inštancie. So všetkými uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu náležite vysporiadal i v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je dostatočne zrozumiteľné. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Dodal, že keďže časti 2. a 4. napadnutého rozsudku sa žalovaného v 1. rade netýkajú, nie je žalovaný v 1. rade stranou oprávnenou na podanie odvolania proti týmto výrokom, a preto žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v 1. rade odmietol.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní podaním doručeným súdu dňa 28.01.2021. Tvrdenia žalobcu ohľadne zbavovania sa majetku žalovaným v 1. rade s cieľom zmariť uspokojenie svojich veriteľov ako aj o tom, že prevádzané nehnuteľnosti boli jediným bonitným majetkom žalovaného v 1. rade, z ktorého mohli byť uspokojené jeho záväzky, považovali za účelové. Tak, ako uvádzali žalovaní aj v rámci súdneho konania, žalovaný v 1. rade stále vlastní majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcu uspokojená. Nesúhlasili ani s tvrdením žalobcu, že tento sa nedomáhal dvoch nárokov, ale len jedného - možnosti uspokojiť svoju pohľadávku z majetku, ktorého sa žalovaný v 1. rade účelovo zbavil. Tak, ako vyplýva z podanej žaloby, žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva a eventuálne o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, pričom ide o rozdielne nároky a typy žalôb, ktoré navzájom spolu ani nesúvisia, v každom konaní je iná aktívna vecná legitímácia a iné skutočnosti, ktoré je potrebné dokazovať. Dali do pozornosti, že žalovaný v 1. rade opakovane vyzýval exekútoru, aby pohľadávku žalobcu uspokojila, keďže ohľadne tejto pohľadávky je vedené exekučné konanie, avšak bezvýsledne. Žalobca však vo svojom vyjadrení uvádza iné informácie a tieto skutočnosti v ňom vôbec nezohľadňuje. K domnienkam žalobcu o prepojenosti žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade, uviedli, že tieto neboli v rámci súdneho konania preukázané.

5. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 25.06.2021. Uviedol, že svoje tvrdenia o tom, že žalovaný v 1. rade sa prevodom nehnuteľností na žalovaného v 2. rade zbavil celého svojho bonitného majetku, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcu uspokojená, považuje za jednoznačne preukázané vykonanými dôkazmi, predovšetkým vyjadreniami súdnej exekútorke JUDr. Jany Piškovej. Z vyjadrení súdnej exekútorke taktiež jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 1. rade nevlastní hnutel'ný majetok vo výške postačujúcej na uspokojenie trov exekúcie a pohľadávky žalobcu. Tvrdenia žalovaných v tomto smere sú teda nepravdivé. Žalobca opakovane uviedol, že ak žalovaní, ako tvrdia, opakovane vyzývali exekútoru na uspokojenie pohľadávky žalobcu, nie je mu zrejmé, prečo neuspokojili pohľadávku žalobcu sami, najmä ak neustále tvrdia, že ide „len“ o 70.000 eur. Ako novú skutočnosť žalobca uviedol, že od 20.05.2020, kedy súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, bolo konateľovi žalovaného v 1. rade vznesené obvinenie zo spáchania zločinu poškodzovania veriteľa

podľa § 239 odsek 1 písmeno a), odsek 4 Trestného zákona za skutok spočívajúci práve v prevode nehnuteľného majetku žalovaného v 1. rade a zmarenie uspokojenia pohľadávky žalobcu.

6. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní podaním doručeným súdu dňa 06.08.2021. Opätovne uviedli, že žalobca v rámci súdneho konania nepreukázal splnenie základných podmienok na uplatnenie odporovateľnosti kúpnej zmluvy a určenie jej právnej neúčinnosti voči žalobcovi. Zdôraznili, že žalovaný v 1. rade stále vlastní majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcu uspokojená. Tvrdenie žalobcu, že prečo žalovaný v 1. rade žalobcu z tohto majetku neuspokojí, považovali za absurdné, najmä vzhľadom na to, že tohto času je vedené exekučné konanie na majetok žalovaného v 1. rade, ktoré znemožňuje žalovanému v 1. rade akékoľvek nakladanie s jeho majetkom, a teda logicky aj uspokojenie žalobcu z tohto majetku. Stanovisko exekútorky, na ktoré poukazuje žalobca a ktoré údaje uvádza, že majetok, na ktorý poukazujú žalovaní je v minimálnej hodnote, nepovažovali za relevantné, súdna exekútorka nie je znalcom, ktorý by reálnu hodnotu hnutel'ného majetku dokázal riadne posúdiť. Žalovaní v rámci súdneho konania predkladali súdu vyjadrenia, ktoré zasielali exekútorky a v ktorých popisovali majetok, ktorý aktuálne stále vlastní žalovaný v 1. rade a žalobca by z tohto majetku mohol byť uspokojený. Na základe týchto dôkazov je teda zrejmé, že k ukráteniu vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu ani nedošlo, najmä s ohľadom na výšku hodnoty pohľadávky žalobcu a majetok, ktorého právnej neúčinnosti prevodu sa žalobca domáha v rámci podanej žaloby. Žalovaný v 1. rade opakovane vyzýval exekútorku, aby pohľadávku žalobcu uspokojila, keďže ohľadne tejto pohľadávky je vedené exekučné konanie, avšak bezvýsledne.

7. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade je potrebné odmietnuť a napadnutý rozsudok č.k. 26Cb/263/2018-310 zo dňa 20. mája 2020 potvrdiť ako vecne správny.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

12. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/263/2018-310 zo dňa 20. mája 2020, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaní neargumentujú žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplyva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

13. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd vydal rozsudok, ktorým súd určí, že vlastníkom nehnuteľnosti popísanej v I. výroku rozsudku je žalovaný v 1. rade, eventuálne, aby súd voči žalovanému v 2. rade určil, že kúpna zmluva, ktorou nadobudol žalovaný v 2. rade nehnuteľnosti od žalovaného v 1. rade je voči žalobcovi právne neúčinná. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom žalobu v časti určenia, že vlastníkom popísaných nehnuteľností je žalovaný v 1. rade zamietol. II. výrokom súd určil, že kúpna zmluva, ktorou žalovaný v 2. rade nadobudol od Mäsovýroba - Bitúnok Tomášov, s.r.o. popísané nehnuteľnosti je voči žalobcovi právne neúčinná. III. výrokom priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. IV. výrokom rozhodol, že žalobca a žalovaný nemajú právo na náhradu trov konania. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním v časti II. a IV. výroku, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až 361 CSP. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Civilný sporový poriadok tak právo strany podať odvolanie výslovne obmedzuje tým spôsobom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade podali spoločné odvolanie, ktorým napadli rozsudok v časti II. a IV. výroku. Ako uviedol súd prvej inštancie, v II. výroku rozsudku, žaloba smerovala voči žalovanému v 2. rade a IV. výrokom bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania žalobcu a žalovaného v 2. rade. Ako je zrejmé zo znenia uvedených výrokov, výrok II. ani výrok IV. nezní v neprospech žalovaného v 1. rade, žalovaný v 1. rade teda nie je osobou oprávnenou podať voči rozsudku v tejto časti odvolanie. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené odvolanie žalovaného v 1. rade odmietol podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou.

15. Odvolaciu námietku týkajúcu sa zmatečnosti žaloby žalobcu, keď podľa názoru žalovaného v 2. rade, zo žaloby nie je zrejmé, čoho sa vlastne žalobca v rámci súdneho konania domáhal, a preto mala byť žaloba zamietnutá, odvolací súd súd posúdil ako nedôvodnú. Ako je zrejmé z obsahu žaloby, žalobca sa podanou žalobou domáhal učenia, že vlastníkom popísaných nehnuteľností je žalovaný v 1. rade, eventuálne pre prípad, ak by súd dospel k záveru, že kúpna zmluva, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím katastrálneho úradu N. číslo I.-XXXX/XXXX z 08.06.2018 je platná, a teda vlastníkom nehnuteľností je žalovaný v 2. rade, žalobca navrhol, aby súd určil, že kúpna zmluva, ktorou nadobudol žalovaný v 2. rade popísané nehnuteľnosti od žalovaného v 1. rade je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobca sa teda primárne domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a až v prípade, ak by súd dospel k záveru, že dotknutá kúpna zmluva je platná a vlastníkom nehnuteľností je žalovaný v 2. rade, žalobca formuloval eventúálny petit, ktorým sa domáhal určenia právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy. Žalobca teda žiadal rozhodnúť o eventúálnom petite iba pre prípad (in eventum), ak súd primárny petit zamietne. Uvedené má logické opodstatnenie, keďže len platný právny úkon môže byť úspešne odporovaný odporovacou žalobou. Žalobca totiž v čase podania žaloby nevedel, či súd vyhodnotí primárny nárok ako dôvodný. Zákon pritom formuláciu žalobného petitu tak, ako ho uplatnil žalobca, nevyklučuje.

16. Žalovaný v 2. rade ďalej namietal nesplnenie podmienok podanej odporovacej žaloby, keď podľa názoru odvolateľa, žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania úmyslu žalovaného v 1. rade ukrátiť žalobcu, vedomosti žalovaného v 2. rade o úmysle žalovaného v 1. rade žalobcu ukrátiť a ohľadne samotného ukrátenia veriteľa. Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach §§ 42a a 42b Občianskeho zákonníka. Účelom odporovateľnosti je zabrániť ukráteniu veriteľa pri uspokojovaní jeho vymáhateľnej pohľadávky. Právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa aspoň čiastočne uspokojil. (Rc 64/2002) Neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe v podstate znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/101/2017 zo dňa 27.02.2020) Podmienky, za ktorých môže veriteľ napadnúť právny úkon dlžníka odporovacou žalobou sú v zmysle ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka: právny úkon, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti), úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti) a vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 224/2017 uviedol: Úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napríklad dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol na základe akých skutočností mal preukázané splnenie podmienok, za ktorých môže veriteľ napadnúť právny úkon dlžníka odporovacou žalobou. Súd v tomto smere poukázal i na čl. IV bod 4.2 kúpnej zmluvy, ktorej vyslovenia neúčinnosti sa žalobca domáha, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že kúpna cena bude uhradená formou zápočtu splatných pohľadávok k 01.06.2018, ktoré kupujúci má u predávajúceho. Žalobca

tvrdil, že žalovaný v 2. rade žalovanému v 1. rade za nehnuteľnosti nezaplatil, keďže úhrada kúpnej ceny bola dohodnutá formou zápočtu pohľadávok, žalovaný v 2. rade však v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nemal voči žalovanému v 1. rade žiadne pohľadávky spôsobilé na započítanie v zmysle § 580 OZ. Súd konštatoval, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané platné započítanie kúpnej ceny s pohľadávkou, ktorú nadobudol žalovaný v 2. rade od spoločnosti Royaldom s.r.o., z predloženej spornej kúpnej zmluvy to nevyplýva. V dôsledku napadnutého právneho úkonu došlo k zmenšeniu rozsahu majetku dlžníka, ktorý by bolo možné použiť na uspokojenie pohľadávky veriteľa, dlžník nedostal primeraný ekvivalent plnenia za predmetnú nehnuteľnosť. Majetok dlžníka, ktorý mu zostal pritom nepostačuje na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Konajúci súd ďalej uviedol, že zo samotného dlhoročného vzťahu nemožno vyvodzovať úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany, avšak samotné ich správanie, ktoré predchádzalo uzatvoreniu predmetnej kúpnej zmluvy, jednoznačne navodzujú uvedený stav. Samotnému správaniu žalovaných svedčiacemu o úmysle žalovaného v 1. rade ukrátiť svojho veriteľa a vedomosti žalovaného v 2. rade o takomto úmysle dlžníka sa venoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (najmä bod 23. rozsudku), na ktoré odvolací súd odkazuje. Konajúci súd zároveň vyjadril presvedčenie, že v danom prípade išlo o úkony v zhode, aby sa naoko simulovala primeranosť odplaty kúpnej ceny nehnuteľnosti, pričom v konaní ani nebolo preukázané akým spôsobom mohlo dôjsť k platnému započítaniu. Podľa názoru odvolacieho súdu v nadväznosti na vykonané dokazovanie a celkové súvislosti prejednávanej veci možno dovodiť, že žalovaný v 1. rade mal reálnu vedomosť o tom, čo svojím úkonom môže spôsobiť a toto svojím úkonom aj dosiahnuť chcel, teda mal vôľu veriteľa ukrátiť, pričom žalovaný v 2. rade mal vedomosť o tomto úmysle.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti i správu exekútorky JUDr. Jany Piškovej zo dňa 05.03.2020 (č.l. 309 súdneho spisu), v ktorej okrem iného uviedla, že pri vydávaní Exekučného príkazu na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti zistila, že povinný na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 08.06.2018, teda v čase, keď mal konateľ povinného vedomosť o prebiehajúcom exekučnom konaní a po začatí exekúcie, previedol nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného na iný subjekt, a to napriek skutočnosti, že o prebiehajúcej exekúcii vedel. Čo sa týka tvrdenia žalovaného v 2. rade, že žalobcova pohľadávka môže byť uspokojovaná z ďalšieho majetku, ktorý je vo vlastníctve žalovaného v 1. rade, odvolací súd dáva do pozornosti, že v odporovacom konaní zaťažuje dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti, teda o dostatočnej solventnosti dlžníka, žalovanú tretiu osobu, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech. V konaní však nebolo preukázané, že majetok dlžníka, ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Žalovaní žiadny relevantný dôkaz o existencii takéhoto majetku v konaní nepredložili. Uvedené nepreukazuje ani vyjadrenie, ktoré žalovaní zaslali exekútorke a v ktorom popisovali majetok, ktorý aktuálne stále vlastní žalovaný v 1. rade a z ktorého by údajne žalobca mohol byť uspokojený, ako ani fotografie predložené žalovaným v 1. rade zachytávajúce bežné kancelárske zariadenie a technológiu, ktorá je zabudovaná, keď tieto nepreukazujú, že dlžník má dostatočný majetok a v akej hodnote. Naopak, z vyjadrenia exekútorky JUDr. Jany Piškovej zo dňa 05.03.2020 vyplýva, že povinný nevlastní majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť vymáhanú pohľadávkou. Má vedený účet v banke, blokovaný v prospech iných exekúcií na šesťcifernú sumu. Na dopravnom inšpektoráte má vedené jedno staršie vozidlo, je proti nemu vedených niekoľko exekučných konaní. Poukázala tiež na to, že argumenty povinného, že existuje iný majetok, z ktorého sa dá pohľadávka aspoň čiastočne uspokojiť neobstojí, nakoľko exekútor v zmysle zákona určuje spôsob vykonania exekúcie a existujúci iný majetok nepostačuje na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky, nakoľko ide o špecifický majetok, ktorý je ťažko speňažiteľný. Poukázala na ustanovenie § 64 Exekučného poriadku.

19. Za nedôvodnú odvolací súd považoval i námietku odvolateľa ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozsudku. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Zistenia súdu prvej inštancie majú podľa názoru odvolacieho súdu vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch, a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

20. Z podaného odvolania je zrejmé, že žalovaný v 2. rade IV. výrok rozsudku o náhrade trov konania napadol ako výrok závislý od výroku vo veci samej. Vzhľadom na to, že odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie v II. výroku za vecne správne, za správny považoval i IV. výrok rozsudku,

ktorým súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu, rozhodol tak, že žalobca a žalovaný v 2. rade nemajú právo na náhradu trov (prvoinštančného) konania.

21. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

22. Odvolací súd, s ohľadom na vyššie uvedené, odvolanie žalovaného v 1. rade v zmysle § 386 písm. b) CSP odmietol a rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/263/2018-310 zo dňa 20. mája 2020 v napadnutej časti II. a IV. výroku v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má proti žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).